

Chương 9

Hồ hấp cực nóng của Tiêu Mặc xẹt qua bên tai Hạ Lan Phiêu, mùi hoa sen nhàn nhạt trên người hắn cũng xông vào mũi nàng. Thân thể của Hạ Lan Phiêu không kiềm chế được mà run lên, cổ nén sợ hãi trong lòng, nhìn thẳng hai mắt của Tiêu Mặc: “Hoàng Thượng, ta không hồi cung.”

“Điều kiện?” Tiêu Mặc nhìn Hạ Lan Phiêu: “Người cho Trẫm một điều kiện.”

“Ta... Ta có thể cho người Thủy Lưu Ly. Thứ này, người luôn muốn, không phải sao?”

“Thật là một lợi thế tốt.” Tiêu Mặc gật đầu, nhìn Hạ Lan Phiêu đầy tán thưởng.

“Ta cho người Thủy Lưu Ly, người đưa ta thuốc giải độc, thả ta đi làm một dân chúng bình thường. Từ nay về sau, tranh đấu giữa người và Hạ Lan Thụy không liên quan đến ta. Hoàng Thượng, giao dịch này rất tốt, không phải sao?”

Hạ Lan Phiêu nói xong, lòng đầy hy vọng nhìn Tiêu Mặc, vẻ mặt khẩn cấp. Nhìn cặp mắt khao khát của Hạ Lan Phiêu, Tiêu Mặc cười. Nụ cười của hắn, vân đạm phong khinh, lại làm cho người ta nhìn không thấu. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của Hạ Lan Phiêu, tựa như vuốt ve sủng vật mình yêu quý: “Hoàng Hậu, người đúng là thật sự đã trưởng thành, cũng sẽ giao dịch với Trẫm. Có lẽ, chỉ qua vài năm nữa, Hoàng Hậu sẽ trưởng thành thành thiếu nữ nghiêng nước nghiêng thành. Trẫm thật là mong đợi.”

Tiêu Mặc, người cố ý châm chọc ta sao? Biết rõ đáng đáp ta bình thường như vậy, còn nói khuynh quốc khuynh thành? Đợi mười năm nữa cũng sẽ không! Còn nữa, không cần sờ đầu ta giống như sờ đầu con chó nhỏ! Người ta là tiểu loli đáng yêu!

Hạ Lan Phiêu trợn mắt nhìn Tiêu Mặc một cái, rất rút khoát quay đầu đi, thoát khỏi ma chướng của hắn. Tiêu Mặc ngẩn ra, nụ cười từ từ nở rộ: “Tính tình của Hoàng Hậu so với trước kia còn muôn cả gan làm loạn hơn.”

“Tốt lắm, đừng có nói nhảm. Có muốn giao dịch với ta hay không, người cứ việc nói thẳng.”

“Nếu như Trẫm không đồng ý.”

“Không... Không đồng ý? Tại sao người lại không đồng ý? Trong tay ta thế nhưng có thứ tất cả mọi người, bao gồm cả người đều thiết tha mơ ước.” Hạ Lan Phiêu không thể tin nhìn Tiêu Mặc.

“Hoàng Hậu là người của Trẫm, Thủy Lưu Ly trong tay Hoàng Hậu tự nhiên cũng là của Trẫm.” Tiêu Mặc vô si nhìn nàng. “Cho nên, tại sao Trẫm phải giao dịch với người?”

.....

Nếu như ánh mắt có thể giết người mà nói, hai mắt của Hạ Lan Phiêu đã phóng hỏa thiêu chết Tiêu Mặc ngàn vạn lần rồi. Nàng hung dữ trừng mắt với Tiêu Mặc, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngay từ đầu, ngươi chính là đang đùa giỡn ta, có đúng hay không?”

“Muốn biết sao?”

“Vâng, Hoàng Thượng. Ngươi không sợ nói thật với ta chứ.”

“Chỉ là thí nghiệm mà thôi.” Tiêu Mặc cười nhạt. “Kim quốc dễ thủ khó công, lại không ai biết chính xác vị trí của Thủy Lưu Ly, thám tử Trầm phái đi thăm dò không công mà lui, làm cho Trầm thật thất vọng. Khi Trầm thấy Diệp Văn ái mộ Hoàng Hậu, đột nhiên muốn thăm dò một chút người được coi là cường đại, lãnh khốc như Diệp Văn, có thể cũng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân hay không. Trầm biết, hẳn sẽ không giao Thủy Lưu Ly cho A Nhiên, nhưng mà, có lẽ hẳn sẽ giao cho ngươi.”

“Ngươi.... Ngươi biết Diệp Văn sẽ không chính thức hợp tác với ngươi? Ngươi biết ta sẽ hạ thủ với Thủy Lưu Ly?” Hạ Lan Phiêu nghi ngờ hỏi.

“Hoàng Hậu nên nhớ, Trầm đã từng đồng ý điều kiện trao đổi một nửa Thủy Lưu Ly của ngươi mà tha cho tên thích khách kia. Cho nên, Hoàng Hậu mới chắc rằng, Thủy Lưu Ly rất quan trọng với Trầm, thậm chí quan trọng đến mức Trầm có thể nhượng bộ. Trong tay ngươi có một nửa khối Thủy Lưu Ly, Kim quốc có một nửa, hợp lại với nhau mà nói, sẽ là chí bảo tất cả mọi người mơ ước lấy được, Trầm cũng sẽ không ngoại lệ. Mà ngươi, là chủ nhân của Thủy Lưu Ly, có thể yêu cầu tất cả điều kiện giao dịch có lợi cho mình. Trầm nhớ, điều ngươi mong muốn nhất, chính là rời khỏi hoàng cung, rời khỏi Trầm. Cho nên, ngươi sẽ không tiếc bất cứ giá nào để lấy được Thủy Lưu Ly, lấy được địa vị ngang hàng với Trầm để giao dịch.”

“Vì vậy, dù ngươi biết rõ là Diệp Văn sẽ không ngoan ngoãn giao ra Thủy Lưu Ly, còn cố ý làm ra bộ dáng như đang giao dịch ta với hắn, thuận nước đẩy thuyền phản bội hắn, diệt Kim quốc? Ngươi không nói gì, không làm gì cả, cũng dụ dỗ được ta vô tri vô giác giúp ngươi lấy được Thủy Lưu Ly?” Giọng nói của Hạ Lan Phiêu khẽ run.

“Có thể nói là như vậy. Trầm không ngờ rằng, Hoàng Hậu so với dự liệu của Trầm còn làm tốt hơn, thành công làm cho Diệp Văn bị mọi người xa lánh. Điều kiện giao dịch của Hoàng Hậu, cũng chỉ là rời đi Trầm, rời đi tranh chấp mà thôi. Điều này, Trầm có thể chấp nhận được.”

“Ngươi.... Ngươi biết rõ Diệp Văn biến thái, tàn nhẫn, biết rõ Tiêu Nhiên sẽ khổ sở, biết rõ ta sẽ phải chịu đựng loại thống khổ nào, còn không nháy mắt đưa ta đến? Ngươi có biết hay không, ta suýt chút nữa đã chết trong tay lão biến thái kia? Tiêu Mặc, ngươi là tên khốn nạn! Chẳng lẽ, ở trong lòng ngươi mạng người còn thấp hèn hơn con kiến hôi sao?”

Hạ Lan Phiêu cắn chặt môi, hai tay không bị khống chế đánh lên trên mặt của Tiêu Mặc. Nhưng mà, hai tay của nàng bị Tiêu Mặc nắm chặt. Sức lực của hắn rất lớn, Hạ Lan Phiêu có cảm giác như là tay mình sắp bị hắn bóp gãy. Nhưng mà, nàng vẫn quật cường nhìn hắn, hận không thể cùng hắn liều mạng đến người chết ta sống. Tiêu Mặc lẳng lẳng nhìn nàng, nhẹ nhàng thở dài: “Tại sao người lại tức giận?”

Đúng vậy, ta tức giận cái gì đây? Không phải biết rõ người đàn ông này là tu la máu lạnh vô tình rồi sao, không phải biết rõ ở trong lòng hắn mình chỉ là một quân cờ thôi sao? Vì cái gì, ta còn tức giận với hắn....

“Hoàng Thượng, người cũng không tính sẽ giao dịch với ta, chỉ là muốn lợi dụng ta lấy được Thủy Lưu Ly, đúng không?” Hạ Lan Phiêu cắn chặt môi hỏi.

“Chẳng lẽ Hoàng Hậu có lợi thế đáng giá để Trẫm động tâm sao?” Tiêu Mặc khẽ mỉm cười.

“Hoàng Thượng đừng quên, bây giờ người chỉ có thể có được nửa khối Thủy Lưu Ly của Kim quốc, một nửa còn lại vẫn ở trong tay ta. Bây giờ người có thể cướp Thủy Lưu Ly trên người ta, nhưng nửa khối của ta, ta có thể làm cho nó biến mất trên thế giới này. Chỉ còn cách bảo tàng một bước, người sẽ cam lòng buông tha sao, Hoàng Thượng?”

“Người đang uy hiếp ta?” Nụ cười của Tiêu Mặc càng tuấn mỹ, ánh mắt của hắn càng lạnh lẽo. “Hoàng Hậu biết mình đang làm gì sao?”

“Có ý bỏ qua sát khí trong mắt Tiêu Mặc, Hạ Lan Phiêu bình tĩnh nhìn hắn: “Ta chỉ là, tranh thủ một chút quyền lợi mà thôi. Hoàng Thượng, ta cũng không có tâm tư tranh quyền đoạt thế, ta chỉ nghĩ tới cuộc sống bình thản. Nếu như Hoàng Thượng nguyện ý, xin cho ta thuốc giải, thả ta đi. Ta đảm bảo hai tay dâng Thủy Lưu Ly, hơn nữa cùng hoàng thất không còn bất kỳ quan hệ gì.”

“Vì tự do, thậm chí có thể dễ dàng buông tha bảo tàng?” Tiêu Mặc ngân ra.

“Phải, điều ta muốn nhất, chính là rời đi.” Hạ Lan Phiêu kiên định nói.

Anh nền sáng rực, Tiêu Mặc lẳng lẳng đứng trước mặt Hạ Lan Phiêu, bóng dáng cao lớn hoàn toàn bao trùm nàng lại trong bóng tối. Con người của hắn, đen nhánh không thấy đáy, cũng sẽ làm cho người ta không đoán được bất kỳ suy nghĩ gì của hắn. Nhưng mà, mặc dù vẻ mặt của hắn bình tĩnh, nhưng Hạ Lan Phiêu cảm giác, trong đó có sóng ngầm làm cho người ta sợ hãi. Trong đêm tối, Tiêu Mặc giống như con báo đen đang chờ đợi con mồi, đẹp đẽ mà hung ác độc địa. Hắn, lẳng lẳng chờ đợi con mồi của mình tự động chui đầu vào lưới, sau đó cắn đứt cổ của nó, hút khô máu của nó....

“Tại.... Tại sao lại nhìn ta như vậy?” Hạ Lan Phiêu có chút không được tự nhiên nghiêng đầu đi: “Ánh mắt của ngươi rất đáng ghét.”

“Thật là thành thực.... A.... Được rồi, Trẫm đáp ứng ngươi.” Tiêu Mặc cúi đầu nhìn Hạ Lan Phiêu, tóc dài quét qua gương mặt của nàng. “Đưa Thủy Lưu Ly cho Trẫm, Trẫm sẽ cho ngươi thuốc giải, tiền ngươi xuất cung. Chỉ là, Trẫm cần chính là Thủy Lưu Ly hoàn chỉnh.”

“Việc này.... Ta đưa trước cho ngươi tiền đặt cọc.” Hạ Lan Phiêu vội vàng đưa một nửa khối Thủy Lưu Ly còn nóng hổi vào trong tay Tiêu Mặc. “Đây là một nửa khối Thủy Lưu Ly của Kim quốc, một nửa trên người ta giấu ở nơi an toàn, muốn ta đi lấy. Hoàng Thượng cho ta giải được, thả ta đi trước, ta sẽ đi lấy một nửa khối Thủy Lưu Ly còn lại dâng cho ngươi.”

“Trẫm cần chính là một khối Thủy Lưu Ly hoàn chỉnh. Hơn nữa, tại sao Trẫm phải tin tưởng ngươi?” Tiêu Mặc nheo mắt nguy hiểm: “Nếu như Trẫm cho Hoàng Hậu thuốc giải, nhưng hoàng hậu lại chạy trốn, vậy Trẫm phải làm sao?”

“Làm sao ta có thể chạy khỏi lòng bàn tay của Hoàng Thượng anh minh thần võ ngươi?” Hạ Lan Phiêu chân chó cười, cẩn thận vươn tay ra: “Hoàng Thượng, vậy thuốc giải....”

“Không cho.” Tiêu Mặc nói ngắn gọn.

“Vì sao? Vì sao không cho ta? Hoàng Thượng, làm sao ngươi có thể nói mà không giữ lời, làm sao có thể độc ác với ta như vậy? Lòng của ngươi, là làm bằng sắt đá, là đen tối, bản thủ mà đê hèn....”

Tiêu Mặc vẫn là coi thường lời nói của Hạ Lan Phiêu. Đợi Hạ Lan Phiêu phát tiết xong tất cả, hãnh mới ung dung nói: “Trẫm đã nói, đưa cho Trẫm toàn bộ khối Thủy Lưu Ly, mới có thể cho ngươi thuốc giải, thả ngươi đi. Nếu như chỉ có một nửa mà nói, nó chỉ là rác rưởi mà thôi.”

“Vậy.... Vậy ngươi cho ta một nửa thuốc giải được chứ....” Hạ Lan Phiêu chưa từ bỏ ý định nói.

Có thể sống lâu thêm một năm liền một năm! So với bị nhốt ở trong hoàng cung đáng sợ, ta tình nguyện chết ở bên ngoài!

Tiêu Mặc không để ý tới nàng.

“Một phân ba thuốc giải?”

.....

“Một phân tư?”

.....

“Đã biết! Ta mặc kệ! Như vậy cũng không chịu đồng ý, trả Thủy Lưu Ly cho ta!”

Hạ Lan Phiêu nói xong, tức giận giành giật Thủy Lưu Ly trong tay Tiêu Mặc, nhưng chiều cao của nàng không đủ, làm thế nào cũng không giành được. Tiêu Mặc nhìn bộ dáng vụng về tức giận của nàng, đột nhiên cười: “Hoàng Hậu, ngươi có tư cách gì cùng Trẫm bàn điều kiện? Chẳng lẽ ngươi cho rằng Trẫm sẽ đáp ứng ngươi sao?”

“Vậy Hoàng Thượng không muốn lấy được Thủy Lưu Ly rồi hả? Thả ta đi, có thể không chiếm được; nhưng mà, không thả ta đi mà nói... vĩnh viễn ngươi cũng sẽ không lấy được. Hoàng Thượng, ngươi dám đánh cược hay không?”

“Ngươi đang chọc giận Trẫm sao?”

“Không dám, không dám.... Hoàng Thượng có muốn đánh cược hay không?”

Bên trong căn phòng mờ tối, Hạ Lan Phiêu nhìn thẳng vào Tiêu Mặc, cũng có thể nghe rõ tiếng tin đập của mình. Tiêu Mặc khẽ mỉm cười, đột nhiên dùng sức ấn đầu nàng lên vai của mình. “Hoàng Hậu, ngươi thắng. Trẫm luôn luôn thích đánh cược. Hơn nữa, Trẫm chưa từng thua qua.”

Trên người của Tiêu Mặc, là mùi hoa sen mà Hạ Lan Phiêu quen thuộc nhất, tinh khiết như vậy, ưu nhã như vậy. Nhưng mà, chính là nam nhân như vậy, cao cao tại thượng nhìn xuống nàng, thần kỳ nắm giữ sống chết của nàng. Tiêu Mặc chậm rãi vuốt tóc dài của Hạ Lan Phiêu, nhẹ nói: “Trong vòng hai tháng, giao Thủy Lưu Ly đến tay Trẫm. Nếu không, ngươi sẽ chết.”

“Còn hai tháng nữa độc ta trúng liền phát tác, thật sao?”

“Đúng. Hoàng Hậu là người thông minh, biết nên làm thế nào. Bất cứ lúc nào cũng đừng nghĩ lừa gạt Trẫm, phản bội Trẫm. Nếu không, ngươi biết hậu quả....”

Tiêu Mặc nói xong, nhìn Hạ Lan Phiêu một cái thật sâu, Hạ Lan Phiêu lại bị hắn nhìn làm cho cả người không được tự nhiên. Nàng thử rút đầu ra, muốn đẩy Tiêu Mặc ra, lại làm sao cũng không đẩy được. Đột nhiên Tiêu Mặc nâng cằm của nàng lên, cúi đầu, khoảng cách giữa hai người chỉ có 0.1 milimet. Lông mi của bọn họ chạm vào nhau, khóe miệng run rẩy, hơi thở nóng rực thổi ra đều phun lên mặt của đối phương. Một lần nữa tóc dài của Tiêu Mặc lại quét qua gò má của Hạ Lan Phiêu, hơi ngứa. Mà Hạ Lan Phiêu, ruột cuộc khẽ mở miệng....

“Hoàng Thượng, ta đói rồi.”

“Hả?”

“Cả đêm vội vàng diệt nước của người ta, ngươi cũng đói bụng đúng không?”

“.... Còn chưa.”

“Nếu không cùng đi ăn một chút.”

Tiêu Mặc bỗng nhiên cảm thấy chán nản. Hấn buông Hạ Lan Phiêu ra, lạnh lùng nói: “Trẫm không đói, Hoàng Hậu muốn ăn, tự mình đi phòng bếp đi.”

“A.”

Trở mặt thật vui vẻ! Đúng là cầu hoàng đế đáng chém vạn lần.

“Hoàng Hậu.... Hình như tâm tình rất tốt?”

“Ha ha, cũng tốt.”

“Tại sao?” Tiêu Mặc hứng thú hỏi.

“Bởi vì ruốt cuộc ta cũng thoát khỏi tên biến thái Diệp Văn, cũng thoát khỏi.... Ha ha.”

“Ha ha là có ý gì? Chẳng lẽ ý của Hoàng Hậu là nói ruốt cuộc cũng thoát khỏi Trẫm?”

“Đương nhiên là không phải.” Hạ Lan Phiêu vội vàng vỗ ngực đảm bảo: “Ta.... Ta chỉ là cảm thấy ruốt cuộc có thể nhìn thấy thế giới bên ngoài hoàng cung, có chút hưng phấn mà thôi.”

“Ngươi nói dối.” Một lần nữa Tiêu Mặc đưa ra kết luận.

.....

“Hoàng Thượng, nếu giao dịch của chúng ta đã kết thúc, có thể mời Hoàng Thượng rời đi hay không?” Hạ Lan Phiêu thận trọng nhìn Tiêu Mặc. “Ngươi yên tâm, chuyện ta đồng ý với ngươi, ta nhất định sẽ làm được.”

“Hình như Hoàng Hậu đối với Trẫm rất mâu thuẫn? Tại sao?” Tiêu Mặc đột nhiên hỏi.

Tại sao? Ngươi còn hỏi? Đánh ta, mắng ta, đưa ta cho lão biến thái là ai? Ta sẽ không quên mất đâu!

“Không có.” Hạ Lan Phiêu lạnh mặt nói.

“Ngươi nói dối.”

.....

“Đúng, ta nói dối! Tiêu Mặc, ta hận ngươi! Ngươi biết ta ở nơi này chịu bao nhiêu đau khổ không? Tên Diệp Văn kia đúng là ác ma! Hấn ôm ta nói hấn yêu ta, hấn đánh ta, hấn hôn ta cắn ta....”

“Đừng nói nữa.” Tiêu Mặc đột nhiên nói.

“Ta muốn nói. Tại sao ngươi không để cho ta nói? Ừm....”

Đột nhiên môi của Hạ Lan Phiêu bị Tiêu Mặc chặn lại. Nàng vừa mới mở miệng, Tiêu Mặc liền hung hăng hôn. Hắn kéo nhẹ eo của nàng, làm cho hai thân thể dán sát vào nhau. Ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng mơn trớn đôi mắt vì kinh ngạc mà tròn xoe của Hạ Lan Phiêu, linh hoạt cạy mở hàm răng đang đóng chặt của nàng, tiến quân thần tốc cướp đoạt mọi thứ trong miệng nàng.

Môi lưỡi dây dưa truy đuổi, làm cho Hạ Lan Phiêu dần mất đi tất cả năng lực suy nghĩ. Lần này hôn cảm giác khác hẳn so với cảm giác buồn nôn khi hôn Diệp Văn, sự bá đạo kịch liệt chỉ thuộc về Tiêu Mặc bao quanh nàng, xâm chiếm đầu óc của nàng, kích thích tất cả các cơ quan thần kinh của nàng.

Sau khi nhắm mắt lại, cảm giác giống như bị phóng đại vô số lần, sức lực dường như bị Tiêu Mặc lấy mất, chỉ có thể để mặc cho nó từ từ mềm mại trống rỗng. Trong lúc Tiêu Mặc đang hôn môi, Hạ Lan Phiêu bỗng nghĩ đến đoạn ký ức làm cho người ta nhớ lại mà đau lòng. Nàng giống như bắt được cọng rơm cứu mạng cuối cùng, nắm thật chặt y phục của Tiêu Mặc, sợ mình sẽ đắm chìm trong hơi thở đặc biệt của Tiêu Mặc mà không thể tự thoát ra được.

Rõ ràng cảm nhận được sự va chạm mãnh liệt đến từ trái tim, Hạ Lan Phiêu thậm chí quên mất hô hấp như thế nào. Chẳng biết từ bao giờ thân thể đã chống đỡ lên bức tường, cảm xúc lạnh lẽo từ sau lưng truyền tới đan xen với hơi thở nóng rực của Tiêu Mặc, làm cho cảm thụ của nàng lập tức lại phóng đại lên mấy lần.

“Buông.... Buông tay....”

Hơi thở nhẹ nhàng ôn nhu của Tiêu Mặc một tia lại một tia quán quanh nàng, hô hấp sớm đã rối loạn càng trở nên nồng đậm, nàng không cách nào suy nghĩ, không cách nào hô hấp, chỉ có thể bị động cảm thụ tất cả mọi thứ của Tiêu Mặc, vô lực tự kiềm chế.

Giống như đã trải qua mấy thế kỷ, ruột cuộc Tiêu Mặc cũng chậm rãi rời khỏi môi của nàng. Trong đôi mắt thâm trầm của hắn vẫn như cũ nhiễm một tia vẫn đục, bàn tay nóng rực nhẹ nhàng xoa đôi môi sưng đỏ hơi hơi mở của Hạ Lan Phiêu: “Thật nguy hiểm.”

“Hả?” Hạ Lan Phiêu sững sờ nhìn Tiêu Mặc.

Nguy hiểm gì? Tên cầu hoàng đế này cũng sẽ gặp nguy hiểm? Tác giả, làm phiền người dùng một chút lời bực bạch để giải thích?

Nhìn về mặt kính ngọc của Hạ Lan Phiêu, khóe miệng của Tiêu Mặc nhẹ nhàng ngoác ngoác, nở nụ cười.

“Bây giờ, cuối cùng cũng sạch sẽ rồi. Ngủ đi, Hoàng Hậu. Không cần chọc Trẫm tức giận nữa.”

“Tại sao ta phải nghe lời ngươi? Ừm...”

Môi của Hạ Lan Phiêu lại bị chặn lại. Tiêu Mặc cẩn thận hôn lên đôi môi tốt đẹp của nàng, dịu dàng nói: “Nói thêm một câu, Trẫm sẽ hôn ngươi thêm một lần. Nếu như ngươi không muốn đang bị thương mà thị tâm thì... mau đi ngủ đi!”

Thị tâm? Tiêu Mặc, ngươi đúng là còn mặt mũi! Chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi có năng lực đó?

Hạ Lan Phiêu nghĩ vậy, trên mặt lộ ra nụ cười giễu cợt. Loại biểu tình cổ quái này, Tiêu Mặc cũng đoán không được chính xác là gì. Dĩ nhiên, nếu hắn biết trong đầu Hạ Lan Phiêu đang nghĩ cái gì mà nói, nhất định sẽ ăn nàng....

“Hoàng Hậu, ngươi đang nghĩ cái gì?” Ruột cuộc Tiêu Mặc cũng hỏi.

“Không có gì. Hoàng Thượng, ngươi.... Có thể rời khỏi đây hay không? Ngươi ở đây mà nói, ta rất khó ngủ.”

“Có thể.”

Thật bất ngờ, Tiêu Mặc lại thuận theo. Hắn nhẹ nhàng gập đầu với Hạ Lan Phiêu, sau đó đứng dậy rời đi. Khi hắn rời khỏi căn phòng suýt chút nữa làm cho hắn mất hết ý chí, trên mặt là sự thư thái. Hắn ngẩng đầu, nhìn vàng trắng sáng trên bầu trời, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Thật nguy hiểm. Thật sự rất nguy hiểm. Suýt chút nữa thì.... Sẽ không thể nhả tâm rồi.

Mặc dù vẫn âm thầm giám thị nàng, thậm chí cho nàng thuốc giải độc của Diệp Văn, nhưng lúc gặp nàng vẫn có chút giật mình. Bởi vì, ta không nghĩ rằng chỉ qua một tháng nàng lại gây nhiều như vậy, sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt, giống như biểu tình đờ đẫn của em bé. Nhưng mà, nàng không chết. Thật tốt.

Không hiểu tại sao trong lòng lại thấy may mắn, đột nhiên ta rất muốn ôm chặt nàng, khảm nàng vào thân thể. Ta không nói một lời hôn nàng, nàng nghĩ ta là Diệp Văn, nhưng không có phản kháng. Ngươi đối với những nam nhân khác chính là như vậy sao, Hạ Lan Phiêu? Đột nhiên, ta cảm thấy tức giận. Nhưng mà, ngươi còn chưa chết, thật tốt.

Nghe nàng nói việc bị nam nhân khác ức hiếp, ta có chút nhịn không được, ngực cũng xông lên một cỗ cảm xúc tức giận kỳ quái. Điều này làm cho ta có chút ngoài ý muốn. Loại tâm tình này từ lúc ta năm tuổi, thì đã không có rồi. Bởi vì không có để ý bất kỳ thứ gì, nên sẽ không mất mát, sẽ không tức giận. Mà bây giờ ta....

Rõ ràng đồng ý giao dịch với nàng, đồng ý nàng rời đi, nhưng là mới vừa rồi, gần như ta muốn nuốt lời. Ôm bả vai mảnh khảnh, cảm thụ đôi môi lạnh như băng cùng thân thể đang run nhè nhẹ của nàng, ta biết được nàng bị tổn thương

so với tưởng tượng của ta còn lớn hơn. Nhưng mà, tại sao nàng lại không khóc? Ta không thể không thừa nhận, so với khi còn ở trong hoàng cung, bây giờ nàng kiên cường hơn, cũng khó có thể nhìn thấu suy nghĩ của nàng. Còn nữa, nàng đối với ta ngày càng gần gũi... Xa cách.

Trong lúc ta hôn nàng, liền trừ bỏ đi hết mùi của Diệp Văn còn lưu lại trên người nàng, trong nháy mắt cảm nhận được sợ hãi của nàng, đột nhiên ta không muốn thả nàng đi, chỉ muốn nhốt nàng ở bên cạnh ta. Nhưng mà, nàng có thể tìm được Thủy Lưu Ly.... Dù sao Thủy Lưu Ly cũng đáng giá hơn một nữ nhân, không phải sao?

Có khi trong nháy mắt, ta rất muốn giúp nàng giải độc, không muốn nàng chịu đựng sợ hãi cái chết mang đến. Nhưng mà rất nhanh lý trí của ta liền đánh bại rung động nhất thời. Thật nguy hiểm. Thật may là, chỉ trong nháy mắt.

Ta biết rõ ràng, nàng là nữ nhi của Hạ Lan Thụy. Ta biết rõ ràng, nàng biết bí mật lớn nhất của ta. Ta biết rõ ràng, nàng là cô gái nghịch thiên trong truyền thuyết. Mỗi một lý do đều làm cho nàng phải chết không thể nghi ngờ.

Tại sao trong nháy mắt ta lại không muốn nhẫn tâm? Hạ Lan Phiêu, chẳng lẽ người có thể làm dao động lý trí của ta sao? Nếu thật sự là như vậy mà nói.... Vậy người lại càng không thể sống ở trên đời này rồi. Diệp Văn cũng là bởi vì bị ta nắm được nhược điểm mới có thể đầu thân mỗi cái một nơi, mà ta, không thể có bất kỳ nhược điểm nào. Tuyệt đối sẽ không.

Độc Túy Hà Y phát tác tới đa hai lần nữa, thì người sẽ chết. Hy vọng trước khi người chết, người có thể tìm được Thủy Lưu Ly. Có thể bình thân mà chết đi, coi như là ta cho người một phần lễ vật cuối cùng. A....

Tiêu Mặc nhìn cung điện Hạ Lan Phiêu đang ở một lần cuối cùng, sau đó nghiêng đầu rời đi, không có một chút quyến luyến. Tối nay, hắn đã lãng phí quá nhiều thời gian, lại cũng đã nhận được vật hắn muốn. Đột nhiên, hắn phát hiện, từ khi hắn lấy được Thủy Lưu Ly đến bây giờ, cũng không có cần thận xem xét, cũng không có quá nhiều vui sướng.

Thủy Lưu Ly.... Ruột cuộc thì Trầm cũng lấy được rồi. Nàng, ngày mai sẽ rời đi....